

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXVI. Præscribit modum cogitationis recolligendæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VI

166

In oratione
mentali &
vocali ali-
quid possu-
mus, sed non
in contem-
platione.

In duabus his rebus aliquid quidem, cum Dei gratia, ipse per nos possumus: sed in contemplatione, de qua modò loquebar, nihil omnino. Maiestas illius est, quæ omnia peragit, & illius hæc est opus, nostram nostram longè transcendens. Sed quia hæc quæ ad contemplationem spectant, latius in vitæ meæ narratione, quam me descripsisse dicitur eam Confessarij mei, qui hoc mihi iniunxerant, examinent & inspuerent, exposui, & pro modulo meo declaravi; idcirco illa hoc loco non affero, satis existimans esse, ea vel obiter insinuare, & velut digito indicare. Vobis ergo, quibus id bonum datum est, vt ad contemplationis statum vos Dominus euehat, dico, quædam in eo scripto (si modò ipsum nunci possitis) illius monita ac documenta tradi, quæ & Domino placere bene scirem exponere, & quæ magnæ vobis consolationi esse possent. (prout quidè mihi, & alijs nonnullis, qui librū illū viderunt, & apud se continent, quia magni faciunt, videtur) iuuare: nā pudor est, me vobis dicere vt aliquo in pretio librū illū haberetis: & nouit Dñs, quāta cū uerecundia ac pudore multa eorū scribā q̄ scribo. sit ipse benedictus, q̄ merita peccatorum & tolerat. Quæ ergo supernaturale orationis genus ut dixi, habebūnt mortem meam eum habere curent; quæ verò nondū ad id perueniunt, eo minime opus habebunt, sed quæ isthoc in libro continentur, exequi conabuntur, omnibus quibus poterunt medijs lucrari satagentes, & compigre contendentes, quò talem iis Dominus orationem concedat, & identidem hanc petentes, se ipsas denique adiuuantes: de cetero, si uel Dominum agere quod placuerit, ipse enim est, qui illam largiri debet nec eam etiam vobis negabit, dummodo in via non hæreatis, sed ut diu omni connisu & conatu cōtendatis, vsque dum ad finē pertingatis.

CAPVT XXVI.

MODVM COGITATIONIS RECOLLIGENDÆ PRÆSCRIBIT
quadam ad hoc media suggerens. Caput hoc perutile est orationem primam
exercere incipientibus.

Vocalis ora-
tio quomodo
bene fiat.

Dominus
presentia cō-
cipienda.

Reuertamur ergo ad orationem nostram vocalem, ut ea sic imitari-
tur, vt eam nobis non intelligentibus nec percipientibus iustitia
tam Deus det; Vt autem (quemadmodum dixi) oremus prout oportet
notissimum est, & examen conscientiae, & culpæ confessionem, & carissimum
num crucis orationi præmittenda esse. Deinde operam date, carissimi
cū solæ sitis, vt aliquem apud vos habeatis. Quem porro meliorem
cū habeatis, quā ipsummet præceptorē, qui orationem, quam ro-
taturæ estis, præscripsit & tradidit? Cogitatione ergo, hunc vobis præ-
scribit.

sentem adesse fingite, ac videre, quanto is vos amore & humilitate doceat; & nolite, quamdiu potestis, sine tam bono amico esse, in quo mihi credatis velim. Si verò assuescatis, eum semper apud vos præsentem habere, ipse verò vos id videat ex amore facere, atque in omnibus ei placere studeatis; illum à vobis effugere & eiicere (vt vulgò dicitur) minimè poteritis: numquam vos ille deiceret; in omnibus necessitatibus vestris vobis aderit, & omnium in loco inuenietis. Putatisne exiguum quid esse, huiusmodi amicum semper ad latus suum habere?

Vos itaque sorores, quæ longos apud vos ipsas discursus formare, aut operationes intellectus habere, aut cogitationem vestram diu vni rei affixam tenere non potestis, huic saltem rei assuescite. Ecce, scio vos id posse; ego enim ad multos annos in hisce difficultatibus, quæ sanè permagna sunt, salebris hæsi, vt cogitationem nulli certæ rei possem affigere. Simul quoque scio, Dominum numquam nos ita deserere, quin nobis paratus sit præsens adesse, si modò cum humilitate id ab eo postulemus. Siquidem vno anno id impetrare non valeamus, plures impendantur; nequaquam nos ei rei pigeat tempus impendere, cui ipsum tam bene impenditur. quis enim, vt festinemus, nos vrget? Dico ergo, nos huic rei nos posse assuefacere, & elaborare, vt huc verum magistrum semper ad latus habeamus. Non ergo à vobis nunc exigo, vt de illo assidue cogiteris, multos conceptus excogiteris, aut magnos & subtiles discursus intellectu formetis. Aliud non volo quàm vt ad eum respiciatis. Quis, quæso, vos impediat, animæ oculos ad Dominum hunc attolere, saltem festinanter & obiter, si aliter id facere nequeatis? Potestis res fœdissimas & spurcissimas intueri, & videre non poteritis rem, quàm nulla aut pulchrior, aut speciosior fingi potest: si ipse vobis non videatur esse pulcher, veniam vobis do ad ipsum non aspiciendum. At noueritis, carissimæ, sponsum hunc vestrum suus à vobis oculos nunquam desistere. Mille in te spurcitas, sordes, & abominationes sibi factas pertulit, nec sufficientes hæc fuere ad suos à te oculos vniquam diuertendos; & tu vt magnum reputabis, quòd oculos, à rebus hisce exterioribus abstractos, ad ipsum nonnumquam reflectas? Ecce, aliud nō expectat, (vt quidē Sponsa ait) quàm vt ipsum intueamur. Mox vt illum desiderabitis, inuenietis: tanti quippe facit, quòd nostros ad illum oculos denuò conuertamus, vt nulla ad hoc à parte eius, defutura sit diligentia.

Quod mulierem, ad cum viro tuo pacificè & quietè viuendum facere debere dicunt, vt nimirum si ipse contristetur, ipsa etiam tristitiam induat & præ se ferat; si autem ille gaudeat, ipsa esto non gaudeat, gaudere tamen se ostendat; (videte, quæso, carissimæ, à qua seruitute & subiectione vos ipsas liberaueritis;) hoc reuera, & sine vlla fictione Dominus

S. M. Teresa Opera.

m

vobis-

S. Theresia

Opera

IN VI
est

*Cū in gau-
dio sumus,
Dominum
resurgenti
innumerabi-
lium est.*

*Consolatio
tristitiam ex
aspectu sal-
uatoris.*

*Non solum
Dominum
intueri sed
et alloqui
oportet.*

vobiscum agit: se namque vobis subiicit, ac vos velut dominam esse vult, voluntatiq; vestræ se gestit accommodare. Si ergo ceteris, vide illum resurgentem; etenim vel sola illa consideratio, quomodo nimirum sepulchro prodierit, te ad gaudium excitabit; quoniam videlicet in splendore, & pulchritudine, quali cum maiestate, quam victoriosus & exultans, ut qui conflictum illum, in quo amplissimum sibi regnum comparauit (quod omne tibi cedere vult) tam feliciter confecit. Annon expetissimum est, ut, cum tam multa ipse tibi det, tu oculos tuos semel ipsum aspiciendum, attollas? Si quæ ærumnâ aut tristitia opprimaris, intue illum ad hortum Gethsemani abeuntem; & considera quantam ille in corde suo tristitiam gereret; cum ipse, qui ipsamet est patientia, tristitiam indicet, deque ea expostulet. Aut respice illum ad columen ligatum, pœnis & tormentis vnde quaque oppletum, & toto corpore gellis frustillarim concisum, idq; ex vehementi amore quo te premebat; hic vide illum ab his exagitatum, ab alijs consputum, ab amicis derisum, & ab ipsidem derelictum, neminem ut habeat qui ipsius causam, frigore rigidum, & ita derelictum & solum, ut inuicem intuentes, crucem solari possitis; denique respice illum crucem baiulantem, & in ea gementem, ut ne spiritum quidem attrahere permitteretur, refectus ille vicissim te blandis & benignis oculis, sed lacrymis oppletis. Scilicet ipse tormentorum obliuiscetur, quod te in tuis ærumnis soletur, tam modo ut ipsum adeas, tuam ab ipso consolationem mutuatura, & caput tuum, quo illum aspicias, versus illum inclines.

O Domine mundi, vere sponse mi (dicere ei potes, si cor tuum in teneritudine mouerit eò quod illum in eo statu videris; adeo ut non solum eum velis intueri, sed etiam alloqui gaudeas, idque non oratione qua composita aut affectata, sed cordis tui dolorem & compassionem significando, quem ille permagni facit) tali in necessitate, amantissime Domine & vnicum bonum meum, es constitutus, ut tam vilis creatus qualis ego, consortium non subterfugas? quinimò è vultu tuo facile uerto, aliquod te è consortio meo solatium hausisse. Quid? hinc potest Domine, tui ut Angeli te deserant solum, atque adeo nullum à Patre cælesti tibi solamen venire: Cum ergo hæc omnia ipse pro me patieris & velis Domine, quid, quæso, ego pro te fero? de qua te conque- Ex quo te sic constitutum vidi Domine, tota rubore suffundor, & omnia quæ mihi superuenient, aduersitates & ærumnas æquanimiter ferre ut felicitatem interpretari, itaque te in aliquo imitari volo. Simul et pariter eamus, Domine; quocumque rueris, eò ad te veniam; quocumque transieris, & ego transibo.

Crucem hanc arripere eique manum admoete, carissimæ; pariter

moremini, quod Iudei vos conculcent, dummodo Christus vester tantum in baiulando laborem non sustineat, parum curate quidquid illi vobis calumpniando obijcient, ad omnia illorum obloquia & contradictiones obsurdescite, collabentes & collabentes cum sponso vestro, cruci induulsa adhaerete, neque illam unquam deferite. Considerate attentè, quam anhelet, quā sit defatigatus, ac quot passio illius intervallis quidquid demum vos patimini transcendat, hinc quantumcumque illud vobis graue & durum videatur, & quantumlibet id sentiat, consolationem in eo sentietis & alleviamentum: videtis quippe, omne tormentum vestrum cum Domini penis collatum, non nisi ludicrum & puerile esse.

Petitis à me carissima, quomodo id modò fieri possit: dicentes, si quidem eum vidissetis, dum Maiestas illius agens in terra vivebat, vos libentissime id facturam, & illum semper in oculis habituram fuisse. Minime id mihi possum persuadere: qui enim nunc parum violentiæ sibi inferre deprecatur, dumtaxat ad oculos intellectus recolligendos, quod Dominum hunc intra semetipsum videat (quod sine ullo prorsus periculo facere potest, sed ad quod aliqua tantum sollicitudine & diligentia opus est), multo minus tunc se sub cruce cum Maria Magdalena, quæ mortem ante oculos suos videbat, constituisse. Quantum autem sacratissima eius mater, & hæc ipsa Magdalena passa sint, facile creditu est: quales minas: quæ maledicta: quos impulsus & raptationes: quas insolentias: qualibus cum aulicis, imò verò, quæ cum infernali cohorte; & caco-dæmonis ministris illis negotium erat? Horrenda profecto calumpnia & scommata fuerint oportet quæ tunc patiebantur, sed alia poena maior & dolor in causa erat, ut suam ipsa, poenam minimè sentirent. Nolite igitur putare, carissima, tanto vos labori ferendo pares futuras fuisse, quod modò tam paruas reculas ferre nequeatis; in quibus si vos ipsa nunc exerceatis, exinde ad alia maiora ferenda transire poteritis. In primis autè vos hæc in re iuvabit, si quædam amantissimi huius Domini imaginem, & expressam quæ ad gustum vestrum sit, similitudinem circumferre curetis, non quidem ut ipsum in sinu solū gesteris, & nunquam intueamini, sed ut sapius cum illo agatis: instillabit enim ille vobis, quid ei dicere debeatis. Cumque verba vobis non desint, ad eum alijs loquendum, cur, ut cum Deo loquamini, ea vobis desint? Hoc ut fiat nolite credere, ego saltem vobis in hoc non credam, dummodo hoc vos exerceat: certum namque alioquin est, verba vobis defutura. nam cum aliquo interim non loqui, quamdam causatur alienationem, & causa est, ut nesciamus, quo eum modo alloqui debeamus; adeò ut eum ne agnoscere quidem videamur, etsi sit de consanguineis. Defectu enim consortij & communicationis disperit & consanguinitas & amicitia.

*Quicumque
se in ad pa-
tientiam appli-
care non vult,
Domino pa-
tiente sub
cruce
non mansis-
sit.*

*Quid D.
Virgo &
Magdalena
sub cruce
Domini sint
passæ.*

*Remedia ad
patiendum.*

*Imago Do-
mini gesta-
da & cur.*

S. Theresia

Opera

IN VII
166

*Libri p̄ij v-
silitas.*

*Anima in-
terdū lenoci-
m̄is quibus-
dā ad bonū
pellicienda.*

Conducit præterea quàm maximè, librum aliquem bonum ling-
vulari conscriptum legere, etiam tantum ad cogitationem raccollē-
dam, ut illius adminiculo oratio vocalis bene instituat, & animus
paulatim magis & magis assuefaciat, idque suavi quodam lenocin-
leni inductione, ne videlicet ab ea deterreatur. fingite vobis, mal-
iam annos effluxisse, ex quo illa se à sponso suo fuga subduxit, & denu-
denuò ad ædes eius reuertere velit, necesse esse, ut quàm dexterrimè
artificiosissimè ipsam nouerimus tractare & conducere. Eius namque
nos peccatores, quotquot sumus, naturæ & ingenij sumus, & animi
ac cogitationem nostram ita assuefecimus ut libere ruant, quò vult
aut (ut melius dicam) quò iuisse piget, ut miscella anima sui ipsius com-
non sit: adeò ut magno artificio hic opus sit, quò illi denuò ad spon-
domum reuerti, inque ea habitare allubescat: nisi enim sic procedamus,
eamque ita sensim assuefaciamus, nihil omnino efficiemus. Quare
hoc certum & persuasum vobis sit, si vos diligenter & serio ad id
dixi, assuefaciatis, tantum inde vos lucri percepturas, ut, esto vellem,
nere id vobis ipsa non possem. Ergo bono huic præceptori vos pro-
applicate, firmissimo cum proposito addiscendi ea, quæ ipse vobis
cepturus & docturus est: & efficiet Maiestas eius, ut bonæ eualura
discipula; nec ipse vos vniquam deferet, si vos ipsum antè non deficiat.
Considerate verba, quæ diuino illo ore prodeunt, nam vel è primo ve-
bo statim intelligeris, quo vos amore prosequatur: neque enim exigu-
discipuli aut felicitas, aut voluptas ac solamen, videre se à præceptore
diligere.

CAPIT. XXVII.

AGIT DE MAGNO AMORE, QVEM IN PRIMIS ORATIO-
nis Dominica verbis Dominus nobis ostendit; & quanti referat, ea, quæ
verè Dei esse filia cupiunt, stirpem & prosapiam
suam nihil penitus curare.

*Quantam à
Deo gratiā
recipiamus
in initio Pa-
tris nostri.*

Pater noster qui es in cælis. Domine mi, quàm bene tu Pater talis filij, &
lius tuus talis Patris esse videtur filius: esto proinde in æternam
neditus, an non satis fuisset, magnam hanc gratiam Domine in omni
nis finem reiecisse? Statim atque incipis, manus nostras vnde vnde
donis adimplere, talemque nobis gratiam præstas, bonum sanè ut
intellectum ab ea repleti, quò & voluntatem adeò occuparet, nullum
ut verbum ad te loqui posset. Quàm benè hic, carissimæ, ipsa altissima
perfectissima contemplatio vsu veniret! quam etiam meritò
nima in se ipsam descenderet, ut sic melius supra seipsam posset
cendere, quò ei sanctus hic filius declararet, quid sit locus ille in
Pater